

ERASMUS beszámoló

Béthune, Franciaország

2008. ősz

Béthune Észak-Franciaországban helyezkedik el „Észak - még nem Calais” megyében. Karnyújtásnyira *Lille* és a belga határ, erre még később visszatérek. A durván 1500 km-es távolságnak autóval vágtunk neki, 16 óra alatt abszolválható a három országon át vezető út. Franciaországban a legtöbb autópálya fizetős („payant”), de *Párizs* és bármely nagyváros is megközelíthető főutakon, amelyek mentén a francia vidék és tájak sokkal jobban áttekinthetőek, mint autópályáról, így kifejezetten megéri az idővesztés.

Béthune egy kisváros a maga 25.000 lakosával, azonban az egy lakosra jutó szupermarketek számában nem csodálkoznék, ha világrekorder lenne: van Aldi, több Lidl, Auchan, több Champion is. Az iskola és a kollégium a város szélén helyezkedik el, bő húsz perces sétára a városközponttól, ahol a bankok és üzletek vannak. Számlát nyitni abból a szempontból nem volt nehéz, hogy elfogadták (no nem elsőre) a magyar személyazonosító igazolványt, viszont érdemes felkészülni, hogy még egy bankban sem magától értetődő az angol alap nyelvtudás. Bankkártya nélkül végül is teljesen díjmentesen használtam a számlát és jutottam készpénzhez. Apropó bankkártya: Franciaországban is elterjedtek a chippel felszerelt kártyatípusok, olyannyira, hogy néhol csak ilyenekkel lehet fizetni (például automata benzinkúton, ahol a legolcsóbb az üzemanyag, vagy parkolóórán), így nem árt, ha ilyenrel rendelkezik az ember. Szeptemberben, amikor kiutaztunk, a magas üzemanyag árak okoztak némi bosszúságot (1,34 € volt a legolcsóbb 95-ös benzin literje), később, a válság miatt pedig a magas Forint árfolyam (245 Ft volt egy Euró kikerkezésünkkor, 280 a csúcsok csúcsán). Az árak a nyugati árszínvonalat hozzák, azaz az élelmiszer nem sokkal drágább, de a szolgáltatások és közüzemi díjak nagyon magasak.

A kollégium és az iskola tehát közel helyezkedik el egymáshoz, a kollégium a maga 143 eurós havi díjával sem hozta a régi Kandó Kollégium szintjét: egyágyas szobák, mosdóval, de ebben az előnyök ki is merültek: régi, kopott szobaberendezés, erősen leamortizált elektromos hálózat, négy darab WC, három darab zuhanyzó folyosónként, ami körülbelül 40-50 diáknak ad helyet. A helyi higiénias szokások is a magyar színvonal alatt vannak, estére a WC-k nem néztek ki különben, mint egy magyar késdobálóban. A havi díjban szinte az ég világon semmi nem foglaltatott benne: az elektromos áramon és a mosdó hideg/meleg vizén kívül fűtés volt hébe-hóba, de jellemzően a melegebb napokon, pont a hidegebbeken nem. Internet csatlakozás wifin keresztül lehetséges, huszonöt Eurót kóstál a korlátlan net havi költsége, amiért cserébe egy átlagos délutánon használhatatlan kapcsolatot kapunk, olyannyira túlterhelt a hálózat. Hétfvégéken viszont 5-600 kB/s-es sebességet dönget a maximálisan elérhető letöltési sebesség, lévén szinte mindenki hazamegy. Mosási lehetőség eleinte nem volt, így egy mosodába szoktunk, ahol mindennel együtt 7,2 Euróért két heti cuccot moshattunk ki. Később kialakítottak a koleszban egy mosószobát, azonban az is pénzért működött, de mosóporról, öblítőről magunknak kellett volna gondoskodnunk.

Az iskola egy kicsit Óbuda C épületére emlékeztet, a városban amúgy is több helyen véltem szocialista vonásokat felfedezni. Úgy általában az egész ország informatikai struktúrája nem túl naprakész: a bankban is Windows 98-on és egy 15 colos képcsöves monitoron köttetett a szerződés; az iskolában is csak a könyvtárban találtunk két TFT monitort, modernebb számítógépből már több volt, de azért nem hiányoztak az akár tíz évesnél is idősebb gépek. A nagyon szimpatikus az volt, hogy kvázi korlátlanul rendelkezésre állt a lézernyomtató, sem a papír, sem a toner pótlásáról nem kellett gondoskodnunk.

A három kint töltött hónap alatt személyre szabott projektet kellett elvégeznünk. Az én projektem egy merőben új témát ölelt fel, ennek megfelelően nem igazán volt kiforrott tematika, sőt, egy hónap elteltével módosítani kellett terveinken is, ugyanis nem volt

hozzáférhető a szükséges alkatrész. Témám végül egy PLC rendszerből állt, ami egy tanterem világításáért volt felelős: az ablakokon bejövő fényerősség, a bejárati ajtó állapota és a teremben végzett mozgások függvénye adta meg, van-e szükség a szoba világítására. Összességében nekem nagyon laza volt így a három hónap, a tanárom sem erőltette túlságosan a tempót, a Kandón tapasztalt munkatempó mellett itt sok szabadidőm maradt.

Lille közelsége miatt a szabadidőt sokféleképpen lehet eltölteni: egyrészt gyönyörű város, másrészt kiemelt közlekedési csomópont: *London*ba az út vonattal kevesebb, mint másfél óra, *Brüsszel*be kevesebb, mint egy óra. TGV-vel, egy vagyonért. 26 év alatt 25-40% kedvezmény jár, indulási időtől és céltól függően. *Párizs*ba természetesen kötelező elmenni, félelmetes városi közlekedési rendszere megéri azt a pénzt, amit elkérnek egy háromnapos jegyért. Én még egy belga vonatós körutat rendeztem magamnak, *Gent*, *Brüsszel*, *Antwerpen* található elérhető közelségben *Béthune*-höz, a tengerpart szerelmeseinek még erősen ajánlott *Oostende* meglátogatása, francia oldalon természetesen *Calais* a fő tengerparti célpont. Az utazási költségek regionális vonatokkal is magasra rúgnak, 40km vasúti utazás 5,2 Euróba kerül kedvezményesen (!!!), viszont a magasabb benzin költség és a gyakori parkolási problémák miatt autóba ülni sem éri meg három személy alatt.

Aki szeret utazni, erre tud némi pénzt szánni, annak mindenképpen érdemes egy ehhez hasonló három hónapra beneveznie, mert a francia (és úgy általában a Nyugat-európai) vidék sokkal olcsóbb, mint a város, így a fix havi költségeken sokat lehet spórolni. Aki viszont nem teheti meg, hogy időközönként kimozduljon a városkából, annak egy idő után unalmassá válhat az élet, főleg, hogy a kollégium és az iskola nem éppen a város szívében található.

Készítette: Roflics Gergő